

George Orwell (1903 – 1950): Farma zvířat (1945)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

(1) Pan Jones, majitel Panské farmy, zamkl na noc kurníky, ale byl přišerně opilý, takže na zástrčky zapomněl. Potácel se přes dvůr a kužel světla z jeho lucerny poskakoval ze strany na stranu. U zadních dveří domu shodil holínky, natočil si poslední sklenici piva ze sudu v kuchyňce a dopotácel se do ložnice, odkud se již ozývalo spokojené chrápání paní Jonesové.

(2) Jakmile světlo v ložnici zhaslo, začal se z celé farmy ozývat podivný šramot. Celý den se mezi zvířaty povídalo, že starý Major, výstavní střední bílý kanec, několikrát oceněný ve své kategorii, měl v noci podivný sen, který chtěl vyprávět ostatním. (...)

Zvířata se pomalu scházela a uvelebovala se podle svého vkusu. První přišli psi Bára, Janina a Haryk, pak prasata, která se zabydlela ve slámě hned před Majorem. Slepice se posadily na okenní rámy, holubi v podkroví, ovce a krávy ulehly vedle prasat a začaly přežvykovat. Dva tažní koně, Boxer a Lupina, přišli současně a opatrně se uložili, aby neublížili menším zvířátkům ležícím v slámě. Lupina byla statná, mateřsky vyhlížející klisna středního věku a Boxer obrovský hřebec, který měl sílu dvou koní. Bílý pruh na nose mu dodával přihlouplý výraz – nebyl opravdu příliš inteligentní, ale požíval všeobecné úcty pro svůj čestný charakter a obrovskou výkonnost. Po koních přišla bílá koza Majka a osel Benjamin – nejstarší a nejmrzutější zvíře na statku. Málokdy mluvil, a když něco řekl, tak to byla nějaká cynická poznámka. Říkal například, že Bůh mu dal ocas, aby jím odháněl mouchy, ale raději by se obešel bez ocasu – a bez much. Na rozdíl od ostatních se nikdy nesmál. Když byl tázán proč, říkal, že tu nevidí nic k smíchu.

(3) Když Major viděl, že všichni se již pohodlně usadili a netrpělivě čekají, odkašlal si a začal:

„Soudruzi, jistě jste již slyšeli, jaký jsem měl včera podivný sen. (...)

Naše životy jsou bídné, upracované, krátké. Narodíme se, dostaneme nažrat jen tolik, abychom nechcípili, ti, kteří mohou, musí pracovat až do vyčerpání, a jakmile nám dojdou síly a už nejsme užiteční, je náš život krutě ukončen. Žádné zvíře v Anglii nezná štěstí a odpočinek. Žádné zvíře v Anglii není svobodné. Zvířecí život je bída a otroctví. Taková je pravda, soudruzi. (...)

Člověk je náš jediný opravdový nepřítel. Odstraňme Člověka a hlavní příčina hladu a přepracování zmizí!

Člověk je jediný tvor, který konzumuje, aniž by produkoval. Nedává mléko, nesnáší vejce, neutáhne pluh a neumí utíkat tak rychle, aby chytil zajíce! Přesto je pánem všech zvířat, nutí je pracovat a vrací jim jen tolik, aby je udržel při životě, a zbytek si nechává. (...)

Copak není úplně jasné, soudruzi, že toto zlo našeho života pochází z tyranie lidských bytostí? Produkty naší práce nám budou patřit pouze tehdy, zbavíme-li se Člověka! (...) A to je moje poselství, soudruzi: REVOLUCE! (...)

(4) Kuliš se ve volném čase také zabýval organizováním tzv. zvířecích rad. V tom byl neúnavný. Pro slepice založil *Radu pro výrobu vajec*, pro krávy *Ligu čistých ocasů*, pro krysy a zajíce *Radu pro doškolení divokých soudruhů* (účelem této rady bylo ochočit krysy a zajíce), *Hnutí za bělejší vlnu* pro ovce a kromě toho zorganizoval kurzy čtení a psaní. Většina jeho projektů však ztroskotala.

Například pokusy ochočit divoká zvířata ustaly skoro okamžitě. Krysy a zajáci se chovali pořád stejně, a když se s nimi jednalo laskavě, jen toho zneužívali.

(5) Tajemství, kam mizí mléko, se brzy vysvětlilo. Každý den se přidávalo do krmení pro prasata. Právě dozrávala raná jablka a tráva v zahradě byla plná padavčat. Zvířata pokládala za samozřejmé, že si je spravedlivě rozdělí mezi sebe, ale jednoho dne přišel rozkaz, že všechna budou sebrána a odnesena na komandaturu, kde budou k dispozici prasatům. (...) Pištík byl pověřen, aby věc vysvětlil ostatním.

„Soudruzi,“ zvolal, „jistě si všichni uvědomujete, že my prasata to neděláme ze sobectví, či že to snad znamená nějaké privilegium. Mnoho z nás ve skutečnosti jablka ani mléko nesnáší. Já osobně je nesnáším. Jíme je jen proto, abychom si zachovali zdraví. Jablka, soudruzi, a to je dokázáno vědecky, obsahují látky naprosto potřebné pro vývoj prasete. My prasata pracujeme duševně. Celé zařízení této farmy závisí na nás. Ve dne v noci se staráme o vaše blaho. My ta jablka jíme a mléko pijeme pro vás! Víte, co by se stalo, kdybychom my, prasata, nebyla schopna dostat svým povinností? Jones by přišel zpátky! Ano – Jones by se vrátil! A soudruzi,“ ječel Pištík téměř plačky a poskakoval sem tam, mrskuje ocáskem, „jistě nikdo nechcete, aby se Jones vrátil?“

(6) Napoleon byl tak potěšen, že opustil své místo a obešel stůl, aby si přitůkl s panem Pilkingtonem. (...)

K vynikající a přátelské řeči pana Pilkingtona by měl jen jednu kritickou připomínku. Pan Pilkington všude hovořil o Farmě zvířat. Pochopitelně nemohl vědět – že název Farma zvířat byl zrušen. Od nynějška se farma bude jmenovat Panská farma, což vlastně je, dle jeho názoru, její původní správný název.

„Pánové,“ uzavřel Napoleon, „pronesu stejný přípitek, jako byl ten předchozí, jen v jiné formě. Naplňte si sklenice po okraj, pánové, zde je můj přípitek: Ať vzkvétá Panská farma!“

Ozvalo se stejné srdečné volání jako předtím, a sklenice byly vyprázdněny do dna. Ale zvířata, která celou scénu pozorovala zvenčí, měla najednou pocit, že se děje něco podivného. Co se to měnilo v tvářích prasat? (...)

Z domu se ozývala změť hlučných hlasů. (...) Ano, probíhala tam zuřivá hádka. Ozývaly se výkřiky, mlátilo se pěstmi do stolu, vrhaly se zuřivé pohledy a pronášela vášnivá obvinění. Zdá se, že příčinou hádky byla skutečnost, že Napoleon i pan Pilkington zahráli najednou károvým esem.

Dvanáct rozčilených hlasů na sebe křičelo, a všechny si byly podobné. Teď už nebylo pochyb o tom, že s tvářemi prasat se něco stalo. Zvenčí pohlížela zvířata z prasete na člověka a z člověka na prase, a opět z prasat na člověka. Ale nebylo už možné rozlišit, která tvář patří člověku a která praseti.